

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Šárky Petrové a soudců JUDr. Jiřího Petržálka a JUDr. Marie Kubištové ve věci

žalobkyně:

██████████, ██████████, narozená ██████████
bytem ██████████, ██████████
zastoupená advokátem JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou
sídlem Jugoslávská 481/12, 120 00 Praha

proti

žalovanému:

██████████, narozený ██████████
bytem ██████████, ██████████
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Šantrochem
sídlem Veleslavínova 66, 541 01 Trutnov

o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 22. června 2020 č. j. 15 C 166/2019-79

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se **potvrzuje**.
- II. Žalovanému se vůči žalobkyni nepřiznává právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud výrokem I rozsudku označeného v záhlaví rozhodl, že podílové spoluvlastnictví žalobkyně a žalovaného k nemovitostem: pozemek parc. č. st. ██████████ (zastavěná plocha a nádvoří), jehož součástí je stavba rodinného domu čp. ██████████ v části obce ██████████,

pozemek parc. č. [redacted] (trvalý travní porost), pozemek parc. č. [redacted] (trvalý travní porost), pozemek parc. č. [redacted] (trvalý travní porost), pozemek parc. č. [redacted] (zahrada), pozemek parc. č. [redacted] (trvalý travní porost), pozemek parc. č. [redacted] (trvalý travní porost), pozemek parc. č. [redacted] (ostatní plocha), pozemek parc. č. [redacted] (ostatní plocha), pozemek parc. č. [redacted] (ostatní plocha), které jsou zapsány na LV č. [redacted] pro katastrální území a obec [redacted] u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrální pracoviště [redacted], se zrušuje a tyto nemovitosti se přikazují do výlučného vlastnictví žalovaného. Výrokem II uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni vypořádací podíl ve výši 1 100 000 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem III žalobkyni uložil povinnost vyklidit nemovitost do dvou měsíců od vyplacení vypořádacího podílu. Výrokem IV každému z účastníků uložil povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Trutnově polovinu nákladů řízení státu ve výši 726 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku a výrokem V žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

2. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně se domáhala zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ke shora označeným nemovitostem (dále jen „nemovitosti“ nebo též jen „společné nemovitosti“). Poukázala na to, že k nemovitostem má hlubší vztah, neboť jí náleží již několik desetiletí a oproti tomu žalovaný je spoluvlastníkem až od 3. 12. 2018. Žalobkyně v domě bydlí a dům v minulosti zhodnotila. Navrhla proto, aby soud nemovitosti přikázal do jejího výlučného vlastnictví. Žalovaný naopak navrhoval, aby po zrušení spoluvlastnictví byly společné nemovitosti přikázány do jeho výlučného vlastnictví. Okresní soud vzal po provedeném dokazování za prokázané, že účastníci jsou spoluvlastníky nemovitostí, každý v rozsahu jedné ideální poloviny. Žalobkyně je spoluvlastnicí od roku 1979 a původně tyto nemovitosti byly součástí společného jmění manželů, které jí náleželo spolu s [redacted] starším (otcem žalovaného). Společné jmění manželů bylo vypořádáno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2018 č. j. 20 Co 224/2018 tak, že společné nemovitosti soud přikázal do podílového spoluvlastnictví žalobkyně a [redacted] staršího. Přihlédl k tomu, že ani jeden z účastníků nedisponuje dostatkem finančních prostředků k úhradě vypořádacího podílu a přikázáním do podílového spoluvlastnictví účastníků nebude zasaženo do možnosti syna účastníka (žalovaného) spolu s rodinou nadále v domě bydlet. Okresní soud nynější věc posoudil podle § 1143, § 1147 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). V odůvodnění neuvedl žádné obecné ani speciální (viz například § 1140 odst. 2, § 1154, § 1156 o. z.) důvody pro zamítnutí žaloby na zrušení spoluvlastnictví a ani se takového důvodu žádný z účastníků nedovolával. Uzavřel předně (opět ve shodě s účastníky), že rozdělení společných nemovitostí není dobře možné a posuzoval tedy jediné to, kterému z účastníků má za přiměřenou náhradu nemovitosti přikázat. Žalobkyni přisvědčil v tom, že její vlastnické právo trvá déle než spoluvlastnické právo žalovaného, který je jejím synem. Na straně druhé žalovaný v domě vyrůstal a nemovitosti dlouhodobě užívá se svojí rodinou. Žádné ze stran nesvědčí ani hledisko péče o nemovitosti. Žalovaný poukazoval na to, že do domu investoval pořízením kotle topení atd., žalobkyně se dovolávala toho, že pořídila ze svého nové topení v domě. Pokud účastníci tvrdili další investice do domu, pak tato svá tvrzení dostatečně nekonkretizovali. Okresní soud proto jako k hledisku nejvýznamnějšímu pro posouzení věci přihlédl ke schopnosti každého z účastníků zaplatit druhému vypořádací podíl, jenž s přihlédnutím ke zjištěné nemovitosti činil 1 100 000 Kč. Žalobkyně v řízení pouze uváděla, že očekává příjem, jenž by ji vyplacení vypořádacího podílu umožnil. Nyní ovšem dostatek finančních prostředků k vyplacení vypořádacího podílu nemá. Žalovaný naproti tomu prokázal, že na svém účtu má částku 1 000 000 Kč, kterou mu poskytl [redacted] jako zápůjčku. Okresní soud proto dospěl k závěru, že schopnost vyplatit vypořádací podíl má žalovaný, byť se ztotožnil s názorem žalobkyně, že podmínky zápůjčky poskytnuté žalovanému [redacted], nejsou standardní. Nicméně z této okolnosti žádné další závěry v neprospěch žalovaného nevyvodil. Okresní soud proto společné nemovitosti

přikázal za přiměřenou náhradu ve výši 1 100 000 Kč žalovanému. Při určení výše vypořádacího podílu vycházel z ceny nemovitostí zjištěné znaleckým posudkem. Povinnost žalované nemovitosti vyklidit vázal na výplatu vypořádacího podílu a přihlédl k tomu, že žalobkyně jinou možnost bydlení nemá a sama očekává příjem, který by jí spolu s vypořádacím podílem umožnil opatřit si jiné bydlení. O náhradě nákladů řízení státu okresní soud rozhodl podle § 148 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád („o. s. ř.“) a o náhradě nákladů mezi účastníky podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Vyložil, že spoluvlastnictví sice nebylo vypořádáno způsobem navrženým žalobkyní, nicméně z okolností je zřejmé, že hlediska podstatná pro rozhodnutí ve věci byla u obou stran velmi vyvážená. Okresní soud proto přiznání náhrady nákladů žalovanému považoval za rozhodnutí, které by bylo v rozporu s principy spravedlnosti.

3. Proti touto rozsudku podala žalobkyně včas odvolání. Okresnímu soudu vytýkala, že nesprávně zjišťoval skutkový stav věci ohledně vztahu účastníků k vypořádávaným nemovitostem. Okresní soud se touto otázkou odmítl zabývat a spokojil se pouze se zjištěními, které vyšly najevo v jiném řízení, což považuje žalobkyně za nepřipustné. Dokazováním by bylo právě zjištěno, že to byla žalobkyně, která se o nemovitosti zasloužila a převážně je udržovala a naopak žalovaný byl zcela pasivní. Toto zjištění by pak mohlo mít vliv na konečné rozhodnutí. Okresní soud rovněž po stránce skutkové nesprávně uzavřel, že žalovaný disponuje finančními prostředky na uhrazení vypořádacího podílu. Žalovaný tuto skutečnost prokazoval pouze výpisem ze svého účtu a nepředložil žádný důkaz o původu této finanční částky. Nepředložil žádnou písemnou smlouvu ani písemné potvrzení o zápůjčce od [REDAKCE] a jím tvrzené skutečnosti byly jen těžko uvěřitelné. Touto otázkou se okresní soud dále nezabýval, přestože si byl vědom toho, že jde o zápůjčku nestandardní nahrávající různým spekulacím jako například tomu, že jde o zápůjčku pouze fiktivní resp. poskytnutí peněžité částky nikoliv za účelem zápůjčky. Okresní soud k této otázce neprovedl ani výslech zápůjčitele [REDAKCE]. Okresní soud ani nedodržel fakticky lhůtu, kterou žalobkyni poskytl k tomu, aby si opatřila finanční prostředky z prodeje nemovitostí uvedených ve zprostředkovatelské smlouvě, kterou předložila. Okresní soud poskytl dne 6. 2. 2020 žalobkyni lhůtu do 30. 4. 2020, ovšem nepřihlédl k tomu, že s ohledem na pandemii došlo k zastavení ekonomiky v České republice a uskutečnit prodej nemovitostí v této době nebylo reálné. Faktická lhůta poskytnutá žalobkyni tak trvala pouze tři týdny. Okresní soud se tímto svým postupem dopustil jiné vady, která měla vliv na rozhodnutí ve věci. Pokud by okresní soud svůj záměr dodržel, žalobkyně by byla schopna si potřebné finanční prostředky k úhradě vypořádacího podílu opatřit. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc okresnímu soudu vrátil k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobkyně navrhl, aby odvolací soud odvolání žalobkyně zamítl. Poukázal na to, že z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 20 Co 224/2018 vyšlo najevo, že nemovitosti žalobkyně nabyly za trvání manželství s otcem žalovaného a od otčíma žalovaného. Žalovaný se v místě narodil a nemovité věci nepřetržitě od svého dětství užíval. Se souhlasem rodičů začal v domě užívat nově zřízený bytový prostor spolu se svou rodinou a dětmi. I Krajský soud v Hradci Králové ve shora označeném rozhodnutí přijal závěr, že je v zájmu syna účastníků (žalovaného) i vnoučat, aby pro ně bylo zajištěno stabilní bydlení za situace, kdy se o nemovitosti stará syn (žalovaný) s rodinou. Podstatnou se tak stala otázka zajištění financí na vypořádací podíl. Žalovaný dostatek finančních prostředků prokázal a oproti tomu žalobkyně předložila pouze zprostředkovatelskou smlouvu s příslibem provize za prodej nemovitostí. Žalobkyně tak neunesla důkazní břemeno ke svým tvrzením a okresní soud správně rozhodl ve prospěch žalovaného.

5. Zástupci účastníků při jednání odvolacího soudu odkázali na svá shora uvedená písemná podání.
6. Odvolací soud doplnil dokazování provedené soudem prvního stupně výpisem z účtu žalovaného vedeného u [REDACTED] č. [REDACTED] za období od 17. 10. 2020 až 16. 11. 2020 a zjistil z něho, že dne 16. 11. 2020 na účet došla platba ve výši 950.000 Kč z účtu [REDACTED] a částka 50.000 Kč z účtu [REDACTED].
7. Odvolací soud dospěl po doplnění dokazování a projednání věci k závěru, že odvolání není opodstatněné.
8. Okresní soud zjistil správně a úplně skutkový stav věci potřebný k rozhodnutí a jeho rozsudek spočívá na správném právním posouzení. Odvolací soud na jeho důvody odkazuje a jen na doplnění a k odvolacím důvodům žalobkyně dodává následující.
9. Podle § 1143 o. z. nedohodnou-li se spoluvlastníci o zrušení spoluvlastnictví, rozhodne o něm na návrh některého ze spoluvlastníků soud. Rozhodne-li soud o zrušení spoluvlastnictví, rozhodne zároveň o způsobu vypořádání spoluvlastníků.
10. Podle § 1147 o. z. není-li rozdělení společné věci dobře možné, přikáže jí soud za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům. Nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků, nařídí soud prodej věci ve veřejné dražbě; v odůvodněném případě může soud rozhodnout, že věc bude dražena jen mezi spoluvlastníky.
11. Podle již ustálené soudní praxe (založené již za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen „obč. zák.“) platí, že v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví jsou často dány skutečnosti umožňující s jistou mírou přesvědčivosti zdůvodnit přikázání věci každé ze stran sporu. Rozhodnutí ve věci je tak v zásadě na úvaze soudu, které však musí být řádně odůvodněno a nesmí být zjevně nepřiměřená. Judikatura vychází z toho, že hlediska uvedená v § 142 odst. 1 obč. zák. je třeba vždy vzít do úvahy, nejde však o hlediska rozhodující. Otázka komu bude věc přikázána, záleží vždy na úvaze soudu. Ustanovení § 142 odst. 1 obč. zák. je právní normou s relativně neurčitou hypotézou, tj. je právní normou, jejíž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, ale která přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1434/2012). Tyto závěry se uplatní zcela i za právní úpravy podle o. z., neboť ani ustanovení § 1147 taxativně kritéria pro přikázání společné věci jednomu nebo více spoluvlastníkům nevymezuje.
12. V řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví jsou často dány skutečnosti umožňující s jistou mírou přesvědčivosti zdůvodnit přikázání věci každé ze stran sporu, resp. někdy i přijmout různá řešení sporu. Rozhodnutí ve věci je tak v zásadě na úvaze soudu, kterou je možno přezkoumat jen v případě, není-li řádně odůvodněna nebo jestliže je zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 4000/2015).
13. Ačkoliv z ustanovení § 1147 o. z. vyplývá jediná přímá podmínka pro přikázání společné věci za náhradu, a to zájem spoluvlastníka o přikázání věci do jeho výlučného spoluvlastnictví, je nutné vedle zkoumání vůle účastníka, také zkoumat jeho solventnost. Tímto způsobem se totiž každému ze spoluvlastníků dostane majetkové hodnoty odpovídající hodnotě jeho spoluvlastnického podílu a naopak zamezí tomu, že spoluvlastník, jemuž by byla přisouzena náhrada, by při nesolventnosti spoluvlastníka, který se stal výlučným vlastníkem, musel náhradu vymáhat exekučně, a to ještě ne vždy úspěšně (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1942/2016, sp. zn. 22 Cdo 3294/2019).
14. Mezi možná kritéria ovlivňující úvahu soudů o přikázání věci některému ze spoluvlastníků se řadí zejména schopnost včas zaplatit vypořádací podíl, či skutečnost, že spoluvlastník je

ochoten zaplatit dalším spoluvlastníkům vyšší finanční náhradu, než jaká by jim náležela podle obvyklé ceny společné věci; dále například skutečnost, že spoluvlastník nemovitosti bydlel, udržoval ji a opravoval, případně do ní investoval a je schopen se o její údržbu nadále starat (usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1871/2018).

15. V projednávané věci jádro sporu spočívalo právě v rozhodnutí, komu z účastníků společné nemovitosti přikázat, neboť oba o ně měli zájem. Okresní soud přikázal společné nemovitosti za přiměřenou náhradu žalovanému. V odůvodnění rozsudku vysvětlil, že s ohledem na okolnosti věci, které účastníci na svůj prospěch uplatňovali a které vyšly z dokazování najevo, upřednostnil hledisko solventnosti žalovaného (jeho schopnosti vyplatit žalobkyni přiměřenou náhradu) před hlediskem míry, v jaké každý ze spoluvlastníků společné nemovitosti (konkrétně dům) udržoval, opravoval a investoval do nich (dále též jen „o společné nemovitosti pečoval“). Své závěry přesvědčivě a dostatečně vysvětlil a jeho úvaha není zjevně nepřiměřená a opírá se o správné a dostatečné skutkové zjištění. Jak bylo shora uvedeno, odvolací soud by mohl na důvody okresního soudu jen odkázat. K jednotlivým odvolacím důvodům žalobkyně odvolací soud uvádí následující.
16. Závěr okresního soudu, že ani jedné ze stran významně nesvědčí hledisko péče o společné nemovitosti, je správný, odpovídá obsahu spisu a provedenému dokazování. Není důvodnou výtkou žalobkyně, že okresní soud se tímto kritériem odmítl zabývat. Pokud žalobkyně hodlala na svůj prospěch tvrdit skutečnosti významné pro posouzení tohoto kritéria, stíhala ji zcela povinnost tvrzení a povinnost důkazní (§ 101 odst. 1 písm. a/, b/, § 120 odst. 1 o. s. ř.). Pokud účastník nesplní svoji povinnost tvrzení dostatečně konkrétně, nemůže plnit ani svoji povinnost důkazní. Závěr okresního soudu, že další tvrzení žalobkyně, která by mohla mít význam pro posouzení kritéria péče o společné nemovitosti, nebyla dostatečně konkrétní natolik, aby se mohla stát předmětem dokazování, je správný. Okresní soud proto vyšel z toho, co vyšlo najevo z jiných důkazů a z obsahu spisu. Okresní soud především správně uvažoval tak, že každý z účastníků do nemovitosti s největší pravděpodobností investoval, přičemž nelze uzavřít, že by tato péče o společné nemovitosti byla u některého z nich významně převažující. K tomuto odvolací soud znovu připomíná princip, že úvaha soudu nesmí být toliko zjevně nepřiměřená. Nejde tedy jen o přesnou kalkulaci nákladů každého z účastníků, které měl do nemovitostí vložit. Okresní soud správně toto kritérium vnímal z pohledu všech okolností věci. Správně přihlédl především k tomu, že žalovaný se sice na rozdíl od žalované stal spoluvlastníkem až mnohem později, ale stalo se tak na základě darovací smlouvy, kterou uzavřel se svým otcem (bývalým manželem žalobkyně), v domě vyrůstal od dětství a bydlí v něm i se svojí rodinou. K jeho bytovým potřebám přihlédl i Krajský soud v Hradci Králové již v rámci řízení o vypořádání společného jmění manželů, které náleželo žalobkyni s otcem žalovaného, ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2018 č. j. 20 Co 224/2018-268. Souhrnně řečeno, úvaha okresního soudu o tom, že toto kritérium bylo mezi účastníky rozloženo v zásadě vyrovnaně, je dostatečně v napadeném rozsudku odůvodněná a není současně ani zjevně nepřiměřená.
17. Žalovaný prokázal, že na svém účtu disponuje částkou ve výši 1 000 000 Kč, tj. částkou, která se téměř rovná náhradě, jež by měl dle soudu žalobkyni při vypořádání poskytnout. Naproti tomu žalobkyně neprokázala, že by peněžními prostředky, které by ji bez větších potíží umožnily náhradu vyplatit, disponovala a ani to netvrdila, protože se bránila tím, že tyto prostředky má teprve získat. Žalovaný tvrdil, že tyto peněžní prostředky získal zápůjčkou od zapůjčitele [REDAKCE] a dodal k tomu, že s [REDAKCE] se zná delší dobu a důvěřují si. Žalobkyně zpochybnila uzavření této zápůjčky a poukazovala na nestandardnost jejího poskytnutí. Podle jejího mínění se soud měl více zabývat tím, zda nejde o právní jednání jen zdánlivé (§ 551 o. z.), neboť ve skutečnosti nemuselo být vůli obou zápůjčku uzavřít, ale pouze vyvolat zdání solventnosti žalovaného a zvýhodnit jej tak při vypořádání. Okresnímu soudu vytýkal, že jeho dokazování v tomto směru zůstalo

neúplné, pokud zejména neprovedl výslech [REDAKCE] jako svědka, který by se k okolnostem zápůjčky vyjádřil. Je zásadně věcí soudu, jaké důkazy k návrhu účastníků provede (§ 120 odst. 1 o. s. ř.). Odvolací soud se ztotožňuje s okresním soudem v tom, že tento důkaz nebyl pro rozhodnutí potřebný. Za situace, kdy bylo prokázáno, že žalovaný touto částkou disponuje na svém účtu, by výslech svědka k okolnostem zápůjčky nemohl přinést žádné nové skutečnosti, které by toto zjištění zpochybnilo. Přitom na straně druhé žalobkyně ani netvrdila, že by stejně jako žalovaný dostatkem prostředků k vyplacení náhrady disponovala. Souhrnně řečeno závěr okresního soudu o tom, že žalovaný disponuje finančními prostředky k vyplacení přiměřené náhrady žalobkyni, spočívá na správném skutkovém zjištění, které nebylo třeba dále doplňovat.

18. Námitka žalobkyně, že ji okresní soud neposkytl dostatečný časový prostor k tomu, aby si peněžní prostředky k vyplacení přiměřené náhrady obstarala, nemá v prvé řadě oporu ve spisu, protože z něho naopak vyplývá, že tímto způsobem okresní soud žalobkyni vyšel vstříc. Už vůbec by se pak nemohlo jednat o vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a ke které by měl odvolací soud přihlédnout a jejímž procesním důsledkem by mohlo být zrušení napadeného rozhodnutí okresního soudu podle § 219a odst. 1 o. s. ř. Naopak odvolací soud má jisté pochybnosti o tom, zda by se v případě dalšího poskytování časového prostoru žalobkyni nejednalo o porušení práva žalovaného na rovnost účastníků před soudem ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, protože žalovaný byl tak byl ve svém postavení oproti žalobkyni znevýhodněn, neboť sám svoji solventnost prokázal bez větších průtahů, poskytnutí dalšího času od soudu nežádal a nyní by se ocitl v postavení, kdy by byl ve sporu odkázán na to, že soud bude žalobkyni na její žádosti poskytovat další čas k tomu, aby své postavení ve sporu proti němu posílila.
19. Okresní soud správně rozhodl i o náhradě nákladů řízení státu ve smyslu § 148 odst. 1 o. s. ř. a o náhradě nákladů řízení mezi účastníky podle § 142 o. s. ř. a odvolací soud na jeho důvody odkazuje a ztotožňuje se s nimi.
20. Odvolací soud proto podle § 219 o. s. ř. rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil.
21. Žalobkyně byla v odvolacím řízení neúspěšná, neboť odvolací soud jejímu odvolání nevyhověl a k návrhu žalovaného rozsudek okresního soudu potvrdil. Žalobkyně by proto měla povinnost nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení podle § 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o. s. ř.
22. Podle § 150 o. s. ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Toto ustanovení platí přiměřeně i pro řízení odvolací (§ 224 odst. 1 o. s. ř.).
23. Odvolací soud dospěl k závěru, že v této věci důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o. s. ř. dány jsou a spatřuje je v následujících okolnostech. Především nelze přehlédnout, že jde o spor mezi matkou a synem. Nejen žalobce, ale i žalovaná v době bydlení dlouhou dobu a je nepochybné, že jej má spojený se svojí rodinou a historií svého života. Oba mají k domu jistě silné pouto a žalobkyni se jistě s ohledem na tento její vztah k domu rozhodnutí soudu, na jehož základě jej má vyklidit, silně dotýká, přičemž jak bylo shora nastíněno, nejde jen o pohled právní či ekonomický, ale i o pohled osobní. Žalovaný byl přitom s návrhem na vypořádání úspěšný jen s ohledem na svoji solventnost. Odvolací soud považuje za nepřiměřené, aby za těchto okolností měla žalobkyně ještě nést povinnost hradit žalovanému (svému synovi) náklady řízení. K podobným závěrům dospěl už při svém rozhodování o náhradě nákladů okresní soud. Odvolací soud proto a jen z těchto důvodů žalovanému právo na náhradu nákladů odvolacího řízení výjimečně nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Není proti němu přípustné ani dovolání, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí u Okresního soudu v Trutnově a rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky se sídlem v Brně.

Hradec Králové 18. listopadu 2020

Mgr. Šárka Petrová v. r.
předsedkyně senátu